

Spis treści

Władysław Lubaś, Źródła do słownika współczesnego języka polskiego (1. Źródła literackie)	7
Violetta Jachimczak, Krzysztof Porosło, Źródła w Słowniku języka polskiego pod redakcją Witolda Doroszewskiego	27
Wiesław Lubaszewski, Wiesław Byrski, Komputerowy system leksykograficzny	39
Gerd Hentschel, Słownik zapożyczeń niemieckich w polszczyźnie jako relacyjna baza danych	57
Ewa Staszko-Maniawska, Słownictwo potoczne o ograniczonym paradygmacie	69
Elżbieta Kuryło, Elementy socjolingwistyczne w pragmatycznym opisie wyrazu	83
Jadwiga Sambor, O nowym projekcie badań statystycznej struktury słownictwa . . .	97
Rolf Hammerl, Cztery etapy rozwoju lingwistyki kwantytatywnej	115
Barbara Majcher, Sprawozdanie z konferencji: Dynamika rozwoju słownictwa	127

Ustało się przekonanie, że polski język współczesny, to mowa trzech pokoleń żyjących Polaków, czyli mniej więcej ostatnich 80–90 lat. Gdy rok dwudziesty uznany za terminus ad quem, to interesowałby nas dzień autorów urodzonych około 1910 roku; można się jednak cofnąć do ostatniego dziesięciolecia dziewiętnastego wieku, wnosząc do naszej chronologii leksykograficznej dwie poprawki: licząc do czasu rozpoczęcia prac nad słownikiem, tj. do lat osiemdziesiątych i odliczając okres dzieciństwa jako czas uczenia się języka, a nie jego ostatecznego sformułowania literackiego czy paerskiego. „Współczesny” oznaczać więc będzie język, którym pisali Polacy urodzeni w okresie mniej więcej od 1890 do 1980–85 r. Należy w tym kontekście podkreślić, że chodzi o pisany formę języka, która publicznie w najpóźniejszym razie można uważać nie wcześniej niż po ukończeniu szkoły podstawowej, tj. ok. 15–16 roku życia, faktycznie ok. 20–25 roku życia — w czasie i po studiach.

„Język polski” nie oznacza w naszym rozumieniu wszystkich odmian polszczyzny, lecz tylko odmianę „ogólną”, „standardową”, „literacką”, „kulturową”, ściślej odmianę, która weszła do ogólnonarodowego obiegu w okresie ostatnich 80–90 lat poprzez powszechnie dostępne publikacje. Uważamy bowiem, że sam fakt użycia w tekście nienaukowym słowa, które genetycznie dotąd należało do „literackiej” odmiany języka, daje szansę jego nobilitacji i zastosowania w obiegu ogólnym. Innymi słowy: za leksykę współczesnego języka polskiego uważamy zespół/zbiór wyrazów, których użyto w publikacjach drukowanych (z wyjątkiem naukowych dzieł, gdzie są one przedmiotem objaśniania) będących wytworem autorów urodzonych w okresie od mniej więcej r. 1890 do 1980–85, piszących po polsku.